

Pondelok 6.1. 2014 Vianoce na Slovensku

Mille sa na Vianociach najviac páči to, že Santa Claus chodí všade. Do Paríža, do Branču, do Štitár a sem-tam jej niečo nechá ešte aj u známych. A tak začala oslavovať už v Nemecku u Maierovcov, kde dostala prvú Barbie vílu. Načerpali sme tam trochu síl a vyrazili ďalej na Slovensko. Tentokrát však boli cesty veľmi zlé a v ten deň sme zakotvili u aunie Zuzky vo Viedni. Plné cesty boli aj nasledujúce ráno a tak sme mali po 3 dňoch v aute všetci dosť.

Ja som sa dala vyložiť rovno u Borky, aby sme popiekli, no, tá nevydržala a už mi nechala iba také malé zvyšky. Deti šli rovno do Branču a tato, ako povedal, mal 2 dni zaslúženého voľna. Toho voľna mal nakoniec omnoho viac, užil si ho naplno☺ Atmosféra u našich bola čudná. Tichá. Mamina bola celý čas mlkva. Viem, trápi ju situácia s Milanom, ktorý je stále u Borky. Borka je z toho dosť nervózna, neustále vyťahuje minulosť, hnevá sa. Mama si to zakaždým musí vypočuť. A chudák Milan, sa snaží čo najviac času tráviť preč, aby ju zbytočne nedráždil. Bolo mi z toho riadne smutno, ale snažila som si to nepripustiť. Pred našimi som držala stiahnuté brucho a na Štedrý deň sme odovzdali matrioškový dar s našimi menami... A nik to nepochodpil. Trvalo hodnú chvíľu, kým na to prišli. Otec sa potešil...mamina rozplakala. Vraj sa uštvem. Možno

to bolo všetko spôsobené tým, že po prvýkrát neprišla na Vianoce Borka. Poobede povedala, že nepríde. Bolelo ju rameno a chcela byť sama. Napätie vo vzduchu sa dalo krájať. Milla hneď zahlásila, že chce sestričku. Ešte stále bola v eufórii zo šiat, čo jej Santa priniesol. Vílovské – Zvonilkové. Presne také, aké chcela.

Po pár dňoch sme sa presunuli do Štitár. Začalo sa obedom a hneď sme sa s Millou hnali k darčekom. Odbaľovala ich pre každého. Do série dostala ďalšie 3 víly. Každú inej farby. A kopec iných vecí. Všetci však čakali na tatov darček. Pomaly ho zvliekal z papiera a vyvalil oči na malú kameru. Môže si ju pripevniť na hlavu, hrud', bicykel pri každom športe. Už sa nevedel dočkať Silvestrovského behu na Zobor. Chodil bežať trasu každý druhý deň, len aby sa čo najlepšie pripravil. Aj ja som si trochu zašportovala. Inak by mi bolo neustále zle.

Tiež sme odovzdali matriošky. Zuzke chvíľu trvalo, ale prišla na hádanku, ako prvá. Tešila sa. Dokonca sme ju motivovali k sesternici☺ Babina s dedkom si každý deň užívali deti a my s tatom sme sa dostali aj do reštaurácie. Babiny mi bolo ľúto, lebo bola chorá a sama by potrebovala poriadny oddych. Skočili sme i do Levíc. Po pár dňoch takéhoto behania som bola hotová. Ani jedeň deň v posteli, ako som plánovala. Nevadí, oddýchnem si, keď príde Kika do Paríža. Tato sa rozhodol, že jej hneď aj kúpi letenku. 9. januára by mala doletieť. 3 týždne je dosť

dlhá doba na to, aby si rozmyslela, či by to s nami pol rok vydržala. Potom sa uvidí podľa toho, či ostaneme a aké podmienky Slávi bude mať.

Na Silvestra sme sa vo štvorke vybrali povzbudzovať Slávina do cieľa na Zobor. Ocino nás ťahal s Tarou v predu. Zuzka so Stanom boli vybavení technikou a robili plány, kto bude kde stáť. 20 minút pred Slávinovým vbehom do cieľa začal poletovať mokrý sneh a všetci sme boli vďační za horúci čaj, čo ocino vyniesol v batohu. Už začali prichádzať prví bežci. Tato skončil nakoniec 4.. a v cieľovej rovinke sa ešte nechal vyburcovať k šprintu.

Spokojní sme sa zbalili, rozlúčili a presunuli do Stupavy. Kde sme oslavovali u Pieseckých. Ako obvykle kopec dobrého, tentokrát aj veľmi zdravého jedla, nebolo kam uložiť na prepchatý stôl. Milla sa besnila s Viki. Pred polnocou došli na rad parochne a divoký tanec. Až som si musela oddýchnuť. Bola som asi najviac unavená. Milla by vládala ešte aj po polnoci. Hajde, do postele.

Zvyšné 2 dni sme strávili s Hudečkáčmi a Mekoťákmi. Vôbec som nemala chuť na cestu späť. Bola však jednoduchšia a omnoho kratšia. Nemecko-Paríž sme dali dokonca za menej ako 7

hodín. Od Maierovcov sme vyrazili o 1.30 ráno. Keď som sa v našej garáži liepala z auta, želala som si jediná vec: nevidieť vozidlo, čo najdlhšie a ísť rovno na záchod a ľahnúť si. Bolo mi príšerne. Nie je však nič horšie ako odomknúť dvere bytu a skoro odpadnúť od smradu... hneď som vedela, že to bude chladnička. Otvorila som dvere a musela rovno na záchod. Smrad bol neznesiteľný. Ako keby sme mali v kuchyni rozloženú mŕtvolu. Tipujem, že sa reostat musel pokaziť hneď ako sme odišli. Všetko mäso, ryby a ostatné veci boli už v štádiu rozkladu. Vytečené z mrazáku. Tato sa podujal vynosiť ten hnus von a potom som nastúpila ja s kýblom a štipcom na nose a začala drhnúť. Čo sa dalo povyberať som namočila dokonca do chlôrovej vody a vnútro chladničky vystriekala prostriedkom na chladničky. No, smradu som sa nezbavila. Teraz čakám na telefonát z agentúry, aby sme sa nejako zariadili. Či túto americkú nepraktickú, zabudovanú kraksňu dať opraviť, alebo kúpiť novú. Avšak obyčajnú s mrazákom dolu. Cena bude približne taká istá☺

Pondelok 13.1. 2014 Ďalšia baba

Nakoniec som nevydržala a našla chladničku cez dobrý Le Bon coin. Použitú, ale presne veľkosť 170 cm, s mrazákom dolu. Tato ju bol vyzdvihnúť hneď v ten večer ako som ju našla a dohodla sa s majiteľkou. A iba 70 Euro. Bola som nesmierne spokojná. Dokonca mi nevadilo, že som ju glancovala takmer do polnoci. Stačilo zapnúť 1 gombík a do rána sme mali pekne studené mlieko a jogurty. A keďže sa tato stále mýlil a neustále otváral starú smrdľavú, pekne som ju zaviazala, aby sa nedala otvoriť ani na milimeter. Smrad je stále neznesiteľný...

Vo štvrtok sme boli s Arlim nachystaní na Kiku. Letela skoro ráno, no, hneď po príchode nešli

metrá...vypadla električka. Tak sa dovalila až na obed. A odvtedy bačujeme spolu. Kika berie Shrimpieho von, už sa nechal aj nakŕmiť, poupratuje, postráži oboch, keď chceme na rande. Prijemné. Dokonca aj zje všetko.... Musím dať pozor, aby toho na ňu nebolo veľa. V piatok bol s Arlanom ťažší deň, a keď sme ich večer po ôsmej oboch uložili, videla som, že jej treba niečo naliať.... Tak sme spravili rozpis prác, aby vedela, že existuje aj osobné voľno. Dnes išla pozrieť na výpredaje na La Défense. No, predtým som skočila na veľké sono. Bábo kopalo a pilo vodu. Vyzerá to tak, že je to dievča...Gwen, takmer 6 cm od hlavy k zadočku. Všetko vyzerá ok. Tato volal....a bol prekvapený...nejako čakal chlapca☺ Shrimpie to s 2 babami bude mať ťažké...

Pondelok 20.1. 2014 Prvý diplom

Milla sa na svoj 1. husľový diplom tešila. Najmä na to, že si oblečie pekné šaty a upečieme koláč. Prekladali sme ho už z decembra a 3. januárovú sobotu bola na predvedenie svojej takmer 1,5-ročnej práce riadne prichystaná. Rátala som však aj s možnosťou, že z toho nakoniec vycúva. Ešte nikdy nestála pred 20 deťmi a rodičmi sama. Keďže predchádzajúce 2 diplomy iných detí boli zakončené „gâteau au chocolat“, vôbec ma ani nenapadlo priniesť slovenský koláč. A ten čokoládový som pre istotu našla v chladiacom puste obchodu. Stačilo ho iba vytlačiť z vrečka na plech a upiecť. Výsledok zaručený – môj prvý vreckový koláč v živote.

Zobrali sme so sebou Kiku. Milla, vo fialových šatoch a zablatených bielych pančuchách (stihla to za minútu, čo sme prešli z auta), sa hrdo postavila dopredu. Sadla som vedľa nej a pozrela do očí. Mala v nich odhodlanie. S prvými tónmi zoskenovala všetky tváre a potom sa vrátila k mojim očiam. Hrala takmer bezchybne a bola taká vážna, že mi šklbalo kútikmi. Chcelo sa mi z nej smiať, moja malá víla. Keď dohrala, doslova si vychutnala potlesk a komentý, čo sa komu páčilo. Potom si mi sadla unavene na kolená. Tých pár minút ju zmohlo, ale mne odhalilo novú odhodlanú dievčinu, čo zvládne i trému (teda o nej ani nevie). Tie husle stoja za to, že sa naučí postaviť sa pred publikum bez strachu.

Štvrtok 30.1. 2014 Francúzske paradoxy

Aby mi nebolo ľúto, že sme boli dlho zdraví...tak sme chorí. Milla mala záchvat laryngitídy ešte pred týždňom. Zachránil to Prednizol. Odvtedy si doliečuje iba riadne boľavé hrdlo, kašeľ a popraskané pery. Po 10 dňoch ju v pondelok pošlem do škôlky, už sa riadne nudí, aj napriek všetkým aktivitám, čo spolu robíme. Arlie začal soplami, trochu pokašľoval a včera sa vysypal od hlavy po päty. Doslova. Celú noc predtým nespál a cez deň bol mrzutý. Chudák, má toho asi dosť. A ja tiež. Únava sa hlási. Slávi prišiel včera tiež nejaký premrzný. Nechtiac som si spomenula na minuloročný január, kedy boli takto chorí všetci. Ja som odolávala najdlhšie a po mesiaci intenzívnej starostlivosti o všetkých mi seklo

v krížoch... bff, až ma striaslo.

V sobotu som v schránke našla odkaz od susedov. Žiadali ma, aby som elektrosпотреbyče láskavo nepúšťala po 22.30, lebo rezonanciou ruším spánok. Hm, hlavne, že je električka lacnejšia práve po pol jedenástej a na každej faktúre ma EDF upozorňuje, aby som šetrila energiu a využívala nočný prúd. Zazvonila som u spodných susedov a počkala, kým mi domovník otvorí. Hneď za ním nacupitala jeho manželka. Povedali, že sa na mňa sťažovali už viacerí susedia. Okrem toho si mám dávať pozor na vešanie prádla na balkón. Tu vo Francúzsku je to totižto zakázané. Viem to už veľmi dávno, preto suším všetko vnútri. Iba

Slavove prepotené veci po behaní nie som ochotná držať dnu, preto ich vešia na balkón. Vysvetlila som to nekompromisnému domovníkovi, ale len zdvihol obočie a povedal, že nabudúce pošle políciu...

Využili sme Kikinu prítomnosť a v utorok som skočila za tatom do roboty na obed. Tých pár chvíľ mimo domu mi spravilo dobre. Dokonca aj plné RER mi nevadilo a madžganica na La Défense mi prišla príjemná. Po dobrom obede som nastúpila do vlaku. Hneď vo vedľajšej švorke sedel starší pán. Napriek plnému vlaku si vyložil nohu na sedadlo oproti a zabral tak miesto. Náhle vytiahol cigaretu a zapálil si. Skoro som onemela. Poobzerala som sa naokolo a nič. Nikto si ho nevšimal. Okrem staršej pani hneď vedľa, pretože mala pri sebe asi 3-ročnú vyplašenú vnučku.

„*Pane, tu sa nefajčí,*“ povedala som so zvýšeným hlasom.

„*Ale, áno, tu sa fajčí,*“ vyceril na mňa zuby.

„*To vám nevadí, že sú tu deti a možno nejakí chorí?*“ Pokračovala som a hľadala očami niekoho, kto by sa pridal. Veľa ľudí sa otočilo a pozorovalo nás, no, nik nič nepovedal. Pán, čo sedel oproti mne dokonca ani nezdvihol oči od mobilu, na ktorom zúrivo ťukal.

„*Aj ja som chorí,*“ dodal a spokojne ťahal z cigarety.

„*Áno vidím, že ste chorý. V hlave, že? Vedľa vás stojí dieťa,*“ doslova som zasyčala. Staršia pani mi darovala vďačný pohľad a zašepkala, že vystúpi a počká na ďalší vlak. Pani vystúpila, ostatní otočili hlavy a ja som nemohla veriť, že celú situáciu takto odignorovali. Ba, niektorí sa na nej i zabávali. Neskutočné, za vyvesené prádlo na balkóne na mňa zavolajú políciu, no, keď niekto na drzovku fajčí vo vlaku, tak sa všetci tvária, že nik nič nevidí. „Pravidlá sú na to, aby sa porušovali“ – pravidlo číslo 1 vo Francúzsku.

Pondelok 3.2. 2014 Narodeninová ... izolačka

Podľa detskej lekárky mal Shrimpie vírus, čo sa prejavil vysypaním. Nezdalo sa mi to. Už len pre to, že vírusové vyrážky sú malé, nemokvajú, nezošupinia sa a nevystupujú so silným začervenaním hlavne večer. Nedala nám nič, iba ekvivalent Fenistilu, s tým, že na to sa nič iné nedáva. Chudák, síce lepšie spí, no, neustále sa škriabe. V sobotu som nevydržala a našla alergológa. Mal obsadené. Najbližší voľný termín, pondelok, hneď ráno. A tak sme strávili víkend v izolačke. Aj na narodeninovú oslavu k bývalým susedom sme šli iba s Millou. Detto v nedeľu do kostola. Arliho vyrážky sa zhoršovali a pod nosom mu začali hnisieť. Nemá veľa soplú, no je tak lepkavý, že mu zalepuje nosné dierky ako vosk. Stačí aj jemnejší dotyk a ručí od bolesti.

U alergológa šlo všetko hladko, dokonca bolo aj menej plaču v porovnaní s detskou. Starý pán vie, ako treba ísť na deti. S Arlanom najprv vyšetrili ovečku a potom sa nechal prezrieť i sám. Diagnóza egzem so zahnisaním a podozrením na potravinovú alergiu. Dostali sme dezinfekciu, 2 krémy na telo a tvár proti vysušaniu, 2 kortikoidové krémy na tvár a telo a aj antibiotiká. O týždeň treba ísť na odber krvi a o mesiac na alergické testy. Chudák.

Milline hlody z víkendu.

„*Mami, ako sa povie, keď nebudem mať manžela?*“

„*Slobodná. Prečo?*“

(s fňukaním) „*Mami ja sa nechcem vydať. Lebo, keď sa vydám, tak môj manžel nebude chcieť byť s tebou iba so mňou.*“

(snažím sa nesmiať) „*Hm, ale veď to je dobré, keď ťa bude tak ľúbiť. A ako vieš, že nebude chcieť byť aj so mňou?*“

„*No, to je jasné...*“ vyvráti oči dohora.